

[Madsen Mygdal.]

Medlem Hr. Hans Nielsen ivrede imod nu — Henlæggelser til deres Fonds, der dog nok betyder en Styrkelse af Erhvervslivet og ikke mindst er af Betydning for Arbejdsstanden —, og dels paa de Formuer, der midlertidigt har givet ringe Afkastning, og hvor den fulde Skatteydelse derfor vilde medføre, at et vist Kapitalbeløb, som gennem Pengeinstitutter eller Obligationslaan var stillet til Erhvervslivets Raadighed, direkte vilde forsvinde gennem Statskassen.

Det er jo aldeles ikke Hensynet til Enkeltpersoner, der spiller en Rolle her — det ved den højtærede Finansminister meget vel —, men det er det store og vigtige Spørgsmaal, om et Land, der Gang paa Gang har maattet dække sit Kapitalbehov i Udlandet baade til Staten og det private Erhvervsliv, handler klogt i at beskatte Landets egen opsparede Kapital mere, end noget andet Land gør, og uden Hensyn til Kapitalens Afkastning.

I andre Lande, f. Eks. England, hvor de har langt større Formuer end her i Landet, kender man overhovedet slet ikke en Formuebeskatning som den, vi har; de har en Særbeskatning af Formueindkomsten og sætter derfor denne Beskatning i Forhold til, hvad Formuen afkaster. Det var et Skridt i den Retning, der blev foretaget, eller man kan sige forsøgt, ved Ændringen i December 1927; og hvis den højtærede Regering ønsker at gaa videre ad denne Vej i Erkendelse af, at det er urimeligt at beskatte en Formue lige stærkt uden Hensyn til, om den giver en stor eller en lille Indkomst, saa er vi rede til at tale om Sagen, ligesom vi naturligvis ogsaa, naar Forslaget kommer til Revision, er rede til at forhandle om Ændringer i Loven af 1927, praktiske Ændringer, som Lovens Virkninger i den Tid, der er gaaet, kan have vist maatte være ønskelige. Men om det Forslag, der foreligger her, Forslaget om selve Lovens Ophævelse, maa jeg sige, at det forekommer mig at være ganske blottet for enhver saglig Begrundelse.

Men selv om det nu skulde lykkes Regeringen at gennemføre dette Forslag, og selv om det for Finansåret skulde betyde det, som Finansministeren mener at kunne regne med — jeg anser nu begge Muligheder for at være udelukket —, ses

det jo let, at dette Forslag om en Ændring af Formuebeskatningen aldeles ikke kan dække de Udgiftslove, som Regeringen samtidig har stillet Forslag til. Alene Socialministerens Forslag om Tillæg til Alders- og Invalidereventen vil koste Stat og Kommune op imod 9 Mill. Kr., og Forslaget om Arbejdsløshedsforsikringen vil bebyrde Stat, Kommuner og Erhverv med nye Udgifter paa i alt ca. 8 Mill. Kr. om Aaret, det første Aar endda, saa vidt jeg kan se, omkring 11 Mill. Kr.

Det er Udgifter, der alene paa det første Aar for Statens Vedkommende — og det er jo Statsbudgettet, vi her taler om — beløber sig til ca. 14 Mill. Kr. Der til kommer saa det Løfte om Ophævelse af Restaurationsskatten, hvis Opsyldelse vil koste Staten ca. 15 Mill. Kr. Skal alle disse Planer gennemføres, betyder det nye Byrder for Staten, for Kommunerne og for Erhvervslivet paa i alt 30—35 Mill. Kr.

Hertil kommer saa Bebudelsen af, at der ogsaa skal skaffes Penge til mere Vejforbedring her i Landet. Det forekommer mig nu, at der efter Overførselen til de kommunale Vejbudgetter af samtlige Automobilafgifter er sket en saa mægtig Forbedring af vore Landeveje, at der ikke netop her skulde være Trang til yderligere Tilskud. Det er kun faa Lande, der har saa gode Veje, som vi nu har, og de Afgifter, som fortsat vil tilflyde Kommunekasserne til disse Formaal, er saa rundelige og har en saa stærkt stigende Tendens, at yderligere Tilskud skulde synes overflødige. Men alligevel er det jo aabenbart — det fremgaar baade af Statsministerens og Finansministerens Udtalelser —, at Ministeriet sysler med Planer om at paalægge Statskassen yderligere Udgifter til dette Formaal.

Hvorledes Ministeriet vil klare sig overfor Socialdemokratiets paagaende Agitation med Hensyn til Tjenestemandslønningerne, faar vi ikke noget at vide om, om dette Spørgsmaal er der absolut Tavshed baade fra Statsministerens og Finansministerens Side. Denne Tavshed kunde maaske tyde paa, at Ministeriet i hvert Fald vil prøve paa at holde Stand overfor de mange Ønsker og Krav, der er fremme, og som netop Socialdemokratiet har gjort alt for at fremkalde.

Men selv bortset derfra er der i den